

Na hruške.

(Slika.)

Yroče poletno solnce je pripekalo na zemljo. Kakor utrjene so se zibale polne hruške v vrtu; in solnčna gorkota je puhtela tudi skozi vrt, dosegala je zelene veje, z mehko dlanjo je pobožala tuintam tudi rumene hruške. Vse je gorelo v solncu, trepetali so listki in šusteli narahlo, narahlo je valovilo po toplem vzduhu.

Janče in Tinče sta sedela na mehki tratici in sta zrla v zrak. Nad njima so se klanjale s sadjem preobložene hruške. Kraj sebe sta imela nekaj košaric.

Tinče je vstal. „Pojdiva!“

Stekel je k deblu in je začel plezati, Janče pa za njim.

Kmalu sta bila na vrhu, vsak na pravem mestu.

„Začniva!“

Tinče je stresel vrh, tiščal je z obema rokama debelo vejo v rokah, in — bum, bum, bum! — začelo je padati na tla; tako je hrumelo neprestano tudi od Jančetove strani.

Hruška se je zibala kakor v hudem vetru; vedni — bum, bum, bum! — in nič drugega. Vse rumeno je že bilo spodaj na trati: hruške so se trkljale po bregu navzdol, zbirale so se kraj košaric.

„Ju! Kako je lušno!“ je zakričal Tinče.

„Poglej, Janče, kako se zibljem na veji!“ — —
Tresla sta naprej.

Končno sta se oddahnila in splezala na tla.

„O! Vse rumeno!“

Začudeno je zrl Janče to rumeno polje zrelih hrušk; bilo je, kakor da bi se pritihotapil v vrt skrivnosten človek in pobarval na debelo to mehko tratico z rumeno barvo.

Vzela sta košarice in sta devala v nje hruške. Saj so bile domače, pošteno otresene.

Cvetinmirski.

